

מִתְנַגֵּן⁽⁶⁾ מִי שֶׁלָּא רָאָה שְׁמַחַת בֵּית
השׁוֹאָבָה לֹא רָאָה שְׁמַחַת מִבְּטוּחָה יְמִין בְּמִזְאָרָה יְמִין טוֹב הַרְאָסָון של חֲנַק יְהוָה
לְעוֹד נְשָׂוֹת וְנְטוּקָנִין יְשֵׁם חִיקָּן גְּדוּלָה מְנוּרוֹת שֵׁל וְחַבְּ הוּא שֵׁם וְאַרְכָּבָה
סְפִּילָה שֵׁל וְחַבְּ בְּרָאִישָׁה וְאַרְכָּבָה סְלָמָות לְכָל אֲחָד וְאֲדָד וְאַרְכָּבָה יְלִים
מְפֹרְזָה בְּהֻוָּה וְבְּוּרָיהם כְּדִים שֵׁל מָאתָה וְעַשְׂרִים לֹג שְׁחָן מְטָלִין לְכָל סְפָל
וּסְפָן *מְכָלָי מְכָנָסִי כְּתָנִים וְכְהַגְּנִינָה מְהֻן הוּוּ נְפִקְעָן וּבָהָן הוּוּ מְדַלְּיקָן
וְלֹא הוּגַּן חָזָן בִּירוּשָׁלָם שְׁאַיִלָּה מְאוֹיָה אֲזֹור בֵּית הַשׁוֹאָבָה יְהִיטָּדִים וְאַגְּשִׁי מְעַשָּׁה הוּוּ מְרַקְּדִן בְּפִנְהָמָה
בְּאַבְוקָה שֵׁל אוֹר שְׁכִידָהִין וְאָמְרוּם לְפִנְהָמָה
*בְּרָר שְׁיוֹת וְתוֹשְׁבָהּוּת וְתְּלִימָדָה בְּכָנוֹרוֹת
וּבְגַנְבָּלִים וּבְמַצְלָהִים וּבְחַצְעָרוֹת וּבְכָלִי שִׁידָּר
בְּלֹא מַסְכָּר

יְהוָה

יב אף על פי שכל המועדות מצויה לשמהו בדין. בתה הסוכות הותה במקרא וום שמה היהירה שנאמר ושמורם לפני ה' אלחונם שבעת ימים. וכיעד היו עושין ערב יום טוב הראשון הו מתקניין בטקראי מקום לנשימים מלמעילה ולางנים מלמטה כדי שלא יתעורר אלו עם אליו. מהחילון לשמהו מפטזיא יום טוב הראשון וכן בכל יום ויום מימי חולו של מועד טהוריין מאחר שיקריבו חמיד של בין העربים לשמהו לשאר הום עם כל הלילה: יג והוא הותה שמהה זו. החליל מכבה ומונגן בכנור ובגבלים ובמצלחות וכל אחד ואחד בכלי שר שהוא יוציא לנין בו. ומי שיידע בהה נפה. ומכרביין כל אחד ואחד כמו שיזוע ואומרים דברי שירות ותשבחות. ושמהה זו אינה דוחה לא את השבת ולא את יום טוב:

הַמִּזְבֵּחַ הַמִּזְבֵּחַ

גוזלה תפילת מנוח ביום הכיפורים יותר מאשר כל יומו, שתפקידו
מנוחה יצחק תיקן אותה, ושעה שנעתק. יצחק על גבי. המוכב ויום
הכיפורים בין הערבים היה ייעין זהר פרשת וצאת) לפיכך ראוי
לקורות בטנהה פרשת העקוזה, אף על פי שכבר אמרה בשחרית, כדי
להזכיר ובתו של יצחק.

כטב ו' קא

ב- ז' אל-גָלְבִּי לְרָקֶט בְּשֵׁדָה אַחֲרָנוּ וְגַם לֹא גַּעֲבִירָה כִּי כֵּה גַּדְבָּקָן
עַפְגַּנְעַרְתִּי עַזְנִיךְ בְּשֵׁדָה אַשְׁר-יְהִקְרָזְרָן וְהַלְכָת אַחֲרֵינוּ הַלְאָ צְוָרָה
אַחֲרֵי הַגְּנָבִים לְבָלְתִּי גָּנוּךְ וְצָמֵת יְהַלְכָת אַל-הַכְּלָם וְשִׁתְתִּי מַאֲשָׁר
שְׁאַבְנֵי הַגְּנָבָה:

כט

ושתית מאשר ישאכון הנעריפ, זה בית השואבה
ולמה נקרא שמה שואבה שם שם הינו שואבין רוח
הקדש, שנאמר (ישעיה יב, ג) ושבתם מים
בשuron מעוני היושעה.

מִשְׁנֶה תַּלְמִידָה
ט

ובפרט עשרה הדרגות דבר ראשון למת נקרא שפט
יום גתנו למאתו אשרן שנותן לטפה התהיה מוכן
פניהם וזה אמר להם אקביה הוואיל ובשבילם בכוון
עדי שיקחו מכם דשות.

ויאמר אל-הָمִם וְקֹנוּ הַמִּים מִפְתַּח הַשְּׁמִים אֶל-מָקוֹם אֶחָד וְמֵרָאָה
הַיְשָׁבֵת וְנוֹרְיוֹנָה נִקְרָא אֱלֹהִים לְבָשָׂה אָרֶץ וְלִזְקָוָה הַמִּים קָרָא
שְׁמֵם נִקְרָא אֱלֹהִים בְּתוֹךְ:

ב' ב

יד מזכה להרכבות בשטיחות זו . ולא היה עשוין אזהה עמי הארץ וכל מי שעירצת . אבל נדיי חכמי ישראל יושביהם היישובים והענוהדרון והחסידים וחוקניט ואונש מעיטה חם שחויז טרקיון ומטפנקו יטאנון ומטאנן גאנזידס בימי היג הביבוחה . אבל כל החיים האנושיים ותנישים מון באין לראות ולשםתו :

1

נראה אמרו עליו על רבנן שמעון בן גמליאל
ישחו שמה שמחה בית הישאה היה נוטל שמנה אבוקות ישן אוור וורק
נאות ונותל אהת ואין גונעתו זו בזע וכשהוא מושחה ניעץ שני גורלו בארץ
שורה ונושך את הרצפה ווקף ואינו כל בריה יכול להעשה בו וזה היה קידזה
סלא (ד)

שני גודליו. כל צמי
ידיו ונשען עליכן עד ססומה ויוסק
המ שליליה לךיס מה שנגמר כי רצוי
עכדיין למ חנויות (פסלים קב':
וועקיידה. סטטואות נכומזים דלטמר
מר* קידעה על הפסים הללו לו נאכחתם
לганיע נלהיך גוטו הלא פניו בלאנד
מי סיודע ויכלן לנשות כן וכדוריו
אל רגן פטישון דל' רוחה אתקה מעומדי
שורס יכול לנעצות כן חלום קויה:

אשר ילדה לנחרות: ותאנדר ארלי יסיכון זמיספַּא ריב עטנו גב' דע טקום לולו: ונתקד האיש וישקחו לדוחה:

בחיי אַת וְאָמַר בְּתִיבְזֹאֵל בְּגַנְחֹור אֲשֶׁר יַלְדָהָיו מִלְכָה וְאַשְׁם
זֶה הַזָּם עַל־אַפָּה וְהַצְמִידִים עַל־יִשְׂרָאֵל וְאַקְדָּא וְאַשְׁתָּחוֹן לִיהְוָה וְאַבְרָהָם
אָמַר יְהוָה אֱלֹהִי אָדָנִי אָבָרָהָם אֲשֶׁר הַנְּחָנוּ בַּדָּרָךְ אָמֵת לְקַחַת אָתִי
בְּנֵי אָנָנוּ אָדָנִי לְבָנָנוּ.

18

ונמצא בא לביווין מן העקדודה ביבין' בהשרי ונתבשרא לו שמתה שרה ואוטו היום נגלה השכינה ליצחק ואמרה לו היום נולד בת זוג רבקה ואיר במכסתה סופרים רבקה הייתה בת ג' שנים וביימים כשבא אליעזר ואוטו היום יומ א' של חנוך הסוכות היה **סידון צוֹעֵן נָאָר** – **גַּמְגַּלְגָּל צָעֵן נָאָר**

ובטעין מותח סולס טמאנחו צביס פג'ר"ה זיל מון נאם
(ולג' ידעתי היס אפי הדרומו"ר או מלחד') סולס לאכנייש
נארה לאלס"ר לאקווח כי בסיס סולס נטולו וו או לאכנייש חיטות
אלכנייש מואלהות. סמ"ך מושטבר"ן סטול מטהכניות. וויז'

רְמָנָה וּתְהִלָּה
בְּבֵית כַּדְמָה

במה דעונשא דהאי בר נס בטי מלה

בישא, כך עונשיה בגין מלאה טובה דקאת ליידה וכייל למלאה ולא מליל, פירושון: כמה שנענש אדם על מילה רעה, כך הוא נגען על מילה טيبة שבאה לידי יוכל לומר ולא אמר. בגין דפיגים לההוא רוחא ממלאה-, כי פגם לרוחה המדוברת, שהוא מתקנות מעלה ולמטה, וכולה בקדושה.

אין העילם מתקיים אלא בשביל הבלתי נזוקות של בית רבנן.

אין העולם מתקיים אלא בזכות מי שבולם את
עצמם בשעת מריבה. — מי שמשים עצמו
כמי שאנו.

שם ר' לא אמר. אמר הקב"ה יקו ליהמ"ם. מה שענין עתיד לעשרה בהם. ושיל מלך שבנה פלטין והושיב בתוכה אלפים. והו משבטים וושאלים שלום של מלך ברכיה ובאצעע ובמנולין. אמר המלך אילו הו פקון אב"ן אהמהא. והושיב בה המלך דירון פקון. עמדו והחיקו בפלטין. טבח אין פלטין זו של מלך שלנו היה. אמר המלך תחוור פלטין לכמו היה. כך מתחילה בריויתו של עולם לא היה קיזיטו של הקב"ה עללה לא מן הימים. הח"ד (פסחים ג) מוקלות מים ריבcis ארורים מעבירים. ומזה ייו אוכרין אדריך במרום ח'. אמר הקב"ה מה אב אל שאין להט לא בה א' אכורה ולא דבר הרוי חן בקהלין אותו. כינברא אדם עאב"ז. עמד י"ר המכוב ומודד בו. עד דור אנוש ומודד בו. דור הפלגה ומודד בו. אמר הקב"ה יפטן אל. ועמדו ויביאו אורון. הח"ד וחידושים על דאוריין ארבעים ב ואבעות רולם;

ארכון נלה
קילאייה

וינו שמעון בנו אומר: אבל ימי גודלתי בין החכמים. ולא מוצאתי לגור טוב אלא שתויה. ולא המדרש הוא עורך. אלא המעשה. ובכל המרבה דברים מביא חטא.

יְהוָה כָּל־עַמּוֹ

וַיֹּאמֶר צָא יְעַנְּדָךְ בַּתֵּל לִפְנֵי יְהוָה וְהִנֵּה וְהִוּ אֶבֶר וְזִוְּהָ
גָּדוֹלָה וְחַזְקָה מִפְרָק הָרִים וַיַּשְׁבַּר סָלָעִים לִפְנֵי יְהוָה לֹא בְּרִיחָה יְהוָה
וְאַחֲרָה הָרָה רַעַש לֹא בְּרַעַש יְהוָה: וְאַחֲרָה הָרָעַש אֲשֶׁר דָּא בָּאַש יְהוָה
וְאַחֲרָה הָאָש קָוֵל דְּמִמָּה דָּקָה: וְאַתָּה כְּשַׂמֵּח אִיזֶׁן וְידֶן פְּנֵי בְּאַדְרָהָן
וְזֹאת וְעַמְּדָךְ פָּתַח הַמְּעָרָה וְהִנֵּה אַלְיוֹן קָוֵל וְיַאֲכֵר נְהִילָּךְ פָּה אַלְיוֹן:

לטמם כוותך לטנה . ומי שמעתי קול כה מתחז סלטמם

四

קבען חכמים הרובה בקשות ביום הערבה. כי כחן של ישראל בפה. וערבה דומה לשפטים ופה כמ"ש חז"ל. והנה יש ב' שפטים. ונראה הדמן כי שבוח הפה הוא בדיורו ובשתיקה כמ"ש מלאה בסלע משתווקא בתירין. והרמו ב' ערכות ב' שפטים הם בחוי אהרון ומשה. כי משה רכינו הוא כת הפה בתורה. ואהרן כתיב ב' וידום אהרן והוא כת השתקה. ומאחר שמצוינו כי גדול לשון הרע מכל העברות נמצוא הכהנים פיו בשעת מריכה גדול כהן. וכמ"ש זיל תולה ארץ על בלימה על הבולט פיו כה. והוא אהרן אוהב שלום ורודף שלום. ובאמת ב' אלו תלין וה בזה. כי כפי שמירות הפה כך י יכולן לפתוח הפה בתורה. וזה הרמו שפטים יشك משיב דברים נכוונים. פ' המשיק שפטותיו שלא לדבר דברים בטלים הוא משיב דברים נכוונים ואולי זה החילוק בין ערבה שבולב שהוא בחיי הדיבור בתורה ומתחרבר כד' מינים שהם עמודים גדולים. וערבה בפ"ג היא כת השתקה ושמירת הפה לאין אמן חבית ולא נזיך כי היא בחיי השתקה כנ"ל:

יְהוָה יְהוָה

וְסִכְמָה תֹּהֶה לְצַל-יוּמָם מֵחַרְבָּ וְלִמְחַסָּה וְלִמְסֻתָּה מִגְּרָם
נְמַמְּטָר:

ה במסכת הילקוט שבסוגיות מורים ומוחיכים ומטענים. מופיע במכח ניד מהר חי צלט לנו בלב מגנץ. ותולג כランס תלמידים לא רק'ה אבל גנוד פיו טביה לטלט וכס רוח ולב וויס. ח'ס חיל א' טפרטן מזרע בתנול והויל ספוגה ומלהטי סודות וחומנויות ניס. מדור קמנול פלט נזירים. ומזרע פפנאנג נזירים ט' וויפן ט' תלוקס ומלהטי סודות נזרים וגופנית. ונחננויות פרגע נכל צלט מלך במכח ניד. בצל ולבם מהלכחת נחוך בגדת ט' לח וויס. ונחמר וזה נמן קלות וגדת. קולות טויה מהלכ' ליט' נסכל יירש ולען מזרע במכח ניד מהר כל מגנפיו וכח' צלט גיאוינו סל' רק'ב וויז טוויה נזירנו כלול קג' כי קדינגו טויה מוחיכת חאלט אלה לח וויס ווילר ולען יטול טלו עליון טוויה נזירנו איז. וכיוטג נסכה ייגל מהלט פולטנווות הלו כי קולס טויה רום. מומרכז טול טום סכאמ' וויכט. ווילר טויה חיזס.